

Det haver så nyligen regnet

Folkemelodi

1. Det ha - ver så ny - li - gen reg - net, det har stor - met i vor

1. Det ha - ver så ny - li - gen reg - net, det har stor - met og pi - sket i vor

lund; frø af u - græs er fø - get o - ver heg - net

lund; frø af u - græs er fø - get o - ver heg - net, åg på

stor - met og pi - sket i vor lund; frø af u - græs er fø - get o - ver

åg på nak - ke, for vor mund. Å - rets løb har sin

nak - ke og lås ___ for vor mund. Å - rets løb har sin lov, der blev

heg - net, åg på nak - ke og lås ___ for vor mund. Å - rets

10 lov, der blev lyst i vor skov, ind - til alt er stor - mens rov!

lyst i vor skov, ak, hvor kort, ind - til alt er stor - mens rov!

løb har sin lov, ___ ak, hvor kort, ___ ind - til alt er stor - mens rov!

Sopranstemmen udelader de understregede ord. **Barytonstemmen** udelader linien med fed skrift.

Variationsmuligheder: enstemmig melodi, alt (melodi) og baryton, alle stemmer, evt. alt og sopran.

1. Det haver så nyligen regnet,
 det har stormet og pisket i vor lund;
 frø af ugræs er føget over hegnet,
 åg på nakke og lås for vor mund.
 Årets løb har sin lov,
der blev lyst i vor skov,
ak, hvor kort, indtil alt er stormens rov!
2. Det har regnet - men regnen gav grøde,
 det har stormet - men stormen gjorde stærk.
 Som de tro'de, at skoven alt var øde,
 så de vårkraftens spirende værk.
 For de gamle, som faldt,
er der ny overalt,
 de vil møde, hver gang der bliver kaldt.
3. Og de tro'de, at hjertebånd kan briste,
 og de tro'de, at glemmes kan vor ret!
 De skal vide, de aldrig ser de sidste,
de skal vide, at ingen bliver træt.
 Thi, som årene randt,
så det: båndene bandt,
 kræfter fødtes for kræfterne, som svandt.
4. De kan spærre med farver og med pæle,
 de kan lokke med løfter og med løn -
 fælles sprog giver vore tanker mæle,
 fælles vilje gør kampdagen skøn.
 Nye stridsmænd skal dér,
nye stridsmænd skal her
slutte kreds om den fane, vi har kær.
5. Ja - det haver så nyligen regnet,
 og de træer, de drypper endnu;
 mangen eg er for uvejret segnet,
men endda er vi frejdige i hu;
 viger ej ud af spor,
for vi kender det ord:
Det har slet ingen hast for den, som tror.

J. Ottosen 1890